

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 5 października 2012 roku (...) S.A. w Ł. żądała zasądzenia od pozwanego A. R. kwoty 79.601,31 zł, z ustawowymi odsetkami od 28 września 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wywiedziono roszczenie z umowy sprzedaży towarów przez powódkę na rzecz (...), której współnikiem był m.in. pozwany (pozew k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany przyznał, że jako współnik spółki cywilnej nabył od powódki towar opisany w pozwie. Pozwany podniósł, iż powódka udzieliła na sprzedany towar 3-letniej gwarancji, zaś obecnie do pozwanego kierowane są „liczne roszczenia szkół i innych podmiotów”, związane z jakością towaru sprzedanego przez powódkę, toczą się w tym zakresie „sprawy sądowe dotyczące jakości towaru sprzedanego przez powoda”. Pozwany podniósł także, iż wraz z dwojgiem pozostałych współników spółki cywilnej ustalili, w jakiej części spłacać oni zobowiązania wobec powódki, skutkiem czego – zdaniem pozwanego – powódka powinna dochodzić roszczeń w aktualnej wysokości od pozostałych współników spółki, w stosunku do których został wydany nakaz zapłaty z dnia 2 lipca 2012 r. (odpowiedź na pozew k. 78-79).

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2014 r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 30.000 zł oraz dalszej kwoty 1800 zł, wobec zaspokojenia w toku postępowania roszczenia pozwu w części obejmującej kwotę 30.000 zł, a następnie także kwotę 1800 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 47.802 zł, z ustawowymi odsetkami od 28 września 2011 r. oraz ustawowych odsetek od kwoty 1800 zł za okres od 28 września 2011 r. do 1 listopada 2013 r. (protokół rozprawy k. 130-132).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2011 r. powodowa (...) S.A. w Ł. sprzedała na rzecz współników (...) w Ł. towar w postaci podłoża o nazwie T., za cenę 130.595,25 zł brutto i z tego tytułu wystawiła w dniu 19 września 2011 r. fakturę VAT nr FV/001373/2011. Podobny rodzaj towaru powódka sprzedała współnikom tej samej spółki cywilnej w dniu 20 września 2011 r., za cenę 109.094,85 zł brutto i z tego tytułu wystawiła w dniu 20 września 2011 r. fakturę VAT nr FV/001379/2011 (bezsporne – poświadczono kopie faktur VAT k. 8 i 9).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 2 lipca 2012 r. (sygn. akt I Nc 195/12) Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od współników (...) w Ł. – R. W. i B. S., solidarnie, na rzecz (...) S.A. w Ł. kwotę 129.601,31 zł, z tytułu roszczenia wynikającego z opisaney wyżej umowy sprzedaży (bezsporne, ponadto poświadczona kopia nakazu zapłaty k. 10).

Do chwili wniesienia pozwu, współnicy (...) wpłacili na rzecz powódki, tytułem należności objętych ww. fakturami, łącznie kwotę 50.000 zł (dowód: kopie potwierdzeń przelewów k. 11-14).

Wyrokiem z 5 marca 2013 r. (sygn. akt I C 42/13), wydanym na skutek wniesienia zarzutów od ww. nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 2.07.2012 r., Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił tenże nakaz zapłaty w części zasądzającej od R. W. i B. S. kwotę 80.000 zł i w tym zakresie umorzył postępowanie. W pozostałej części Sąd utrzymał nakaz zapłaty w mocy. Umorzenie postępowania nastąpiło w części, w jakiej roszczenie pozwu przeciwko R. W. i B. S. zostało dobrowolnie spełnione (dowód: kopia wyroku wraz z uzasadnieniem k. 59-65).

W toku procesu, powódka uzyskała ponadto, tytułem zaspokojenia należności opisanych w pozwie, oprócz wspomnianej wyżej łącznej kwoty 80.000 zł, także kwotę 1.800 zł, wpłaconą w listopadzie 2013 r. (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Poza sporem stron w niniejszej sprawie była okoliczność, iż powódka sprzedała wspólnikom spółki cywilnej działającej pod nazwą (...) towar opisany w ustaleniach faktycznych Sądu, w datach i za cenę tam ustaloną. Bezsprene też sprzedany towar został wydany kupującemu. Po stronie kupującego powstał zatem obowiązek zapłaty ceny sprzedaży, która jednak została uiszczona tylko w części.

Jak stanowi przepis art. 864 k.c., za zobowiązania spółki cywilnej wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Wspólnik występujący ze spółki cywilnej odpowiada po chwili swojego wystąpienia za zobowiązania spółki cywilnej istniejące na chwilę jego wystąpienia. Brak jest bowiem przepisu, który umarzałby zobowiązanie w stosunku do niego w związku z jego wystąpieniem ze spółki. W szczególności z art. 864 k.c. nie wynika, że wspólnik staje się dłużnikiem z tytułu zobowiązań spółki cywilnej jedynie na czas swojego uczestnictwa w spółce. Za wnioskiem tym przemawia również argument celowościowy.

Bezsprene pozwany był wspólnikiem (...)w dacie powstania roszczenia powódki z tytułu zapłaty ceny sprzedaży. Zatem odpowiada on za zobowiązania zaciągnięte w imieniu i na rzecz wspólników ww. spółki cywilnej solidarnie z pozostałymi jej wspólnikami.

Odpowiedzialność solidarna dłużników została zdefiniowana w art. 366 k.c., stanowiącym, iż kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani.

Zatem w przypadku solidarności dłużników, jedynie od woli wierzyciela zależy, czy przysługujące mu żądanie spełnienia świadczenia skieruje do wszystkich współdłużników solidarnych, do niektórych bądź tylko do jednego z nich albo każdego z osobna. W rozpoznanej sprawie powódka dochodziła roszczenia opisanego w pozwie najpierw przeciwko innym wspólnikom (...), a obecnie dochodzi go przeciwko pozostałemu wspólnikowi tej spółki jako współdłużnikowi solidarnemu. Jest to działanie zgodne z przytoczonymi wyżej zasadami solidarności dłużników.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków D. S.i K. R. oraz z przesłuchania stron, na okoliczności „związane z zakupem u powoda towaru, udzielonej gwarancji na towar, sposobu wykorzystania towaru przez pozwanego, zgłaszania reklamacji przez osoby trzecie (...), uzgodnień stron co do regulowania zobowiązań przez wspólników spółki cywilnej”, czy też – jak to ostatecznie sformułowała strona pozwana na rozprawie – na okoliczność sposobu montażu towaru dostarczonego przez powódkę, reklamacji związanych z tym towarem oraz uzgodnień co do zapłaty. Sprzedaż przedmiotowego towaru przez powódkę na rzecz (...) jest w sprawie okolicznością bezsporną – przyznaną w odpowiedzi na pozew. Pozostałe okoliczności wskazane w tezie dowodowej ww. wniosków pozwanego nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nawet, gdyby przyjąć okoliczności te za udowodnione, nie wynika z nich żaden skonkretyzowany zarzut skutkujący choćby częściową bezzasadnością powództwa. Z faktu udzielenia gwarancji przez sprzedawcę oraz z okoliczności, iż ujawniły się wady rzeczy sprzedanej, nie wynika jeszcze bezzasadność roszczenia o zapłatę ceny sprzedaży. Dopiero ewentualne sformułowanie przez kupującego, związanych z tymi okolicznościami, stosownych roszczeń materialnoprawnych i związanych z tym zarzutów procesowych, mogłoby wpłynąć na ostateczną ocenę zasadności żądania pozwu. Takich roszczeń i zarzutów pozwany jednak nie przedstawił.

Z podobnych względów Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o zobowiązanie powoda do przedłożenia „dokumentów dotyczących materiałów i innych danych technicznych dotyczących sprzedanego pozwanemu towaru” oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność, „czy przedmiot umowy został wykonany prawidłowo przez powoda, czy spełnia normy określone prawem”. Skoro z tezami tymi nie były związane żadne roszczenia bądź zarzuty materialnoprawne wpływające na wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, przeprowadzanie postępowania dowodowego na ww. okoliczności nie znajduje procesowego uzasadnienia, a jedynie przedłużyłoby czas trwania procesu. Wskazać też należy, iż postępowanie dowodowe nie służy wynajdywaniu okoliczności, które

dopiero w razie ujawnienia, ewentualnie mogłyby stać się podstawą faktyczną określonego stanowiska procesowego strony, ale jego celem jest wykazywanie prawdziwości twierdzeń strony, powoływanych na uzasadnienie określonych, skonkretyzowanych roszczeń bądź zarzutów. Zatem strona w pierwszej kolejności powinna zgłosić stosowny zarzut lub wystąpić z roszczeniem, a dopiero na jego uzasadnienie przedstawiać dowody, nie zaś odwrotnie.

Natomiast co się tyczy podnoszonych przez pozwanego „uzgodnień stron co do regulowania zobowiązań przez wspólników spółki cywilnej”, pozwany ostatecznie przyznał w toku rozprawy, że uzgodnienia w zakresie zapłaty za towar opisany w pozwie czynione były między wspólnikami spółki cywilnej, nie zaś pomiędzy tymi wspólnikami a powódką. Zatem ewentualne wewnętrzne uzgodnienia solidarnie zobowiązanych wspólników spółki cywilnej nie mogą wpływać na zakres jej praw i obowiązków, jako wierzyciela wobec wszystkich współdłużników solidarnych. Prowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego – w świetle ww. oświadczenia pozwanego – stało się zbędne.

Z powyższych przyczyn Sąd uwzględnił powództwo, jak w punkcie 1 wyroku, w zakresie popieranym przez powódkę. Pozwany nie wykazał bowiem, aby roszczenie powódki zostało zaspokojone w wysokości większej, niż wynikająca z oświadczeń powódki. Wyjątek stanowi kwota 69 groszy, jako różnica pomiędzy kwotą dochodzoną pozwem (79.601,31 zł), pomniejszoną o wpłacone później kwoty (łącznie 31.800 zł) – co do której nastąpiło częściowe cofnięcie pozwu – a kwotą ostatecznie dochodzoną przez powódkę (47.802 zł). Dlatego też, w tej części powództwo zostało oddalone jako bezzasadne.

W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., mając na uwadze daty wystawienia faktur dotyczących sprzedaży opisanych w pozwie, świadczących o wymagalności roszczenia pozwu przynajmniej w dacie, od której odsetki te zostały zasądzone.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powódka skutecznie cofnęła pozew. Wskazać należy, iż pismo pełnomocnika powódki złożone 20.05.2013 r. (datowane na 17.05.2013 r.) pozbawione jest podpisu strony i podpisu jej pełnomocnika, zatem zawarte w nim oświadczenie o częściowym cofnięciu pozwu – nawet, jeśli odpis tego pisma otrzymała strona przeciwna – nie może być traktowane jako skuteczne. Skutecznego w sensie procesowym cofnięcia pozwu strona powodowa dokonała dopiero na rozprawie w dniu 5.02.2014 r. i wówczas też dopiero określony został w sposób wywołujący skutki procesowe zakres tego cofnięcia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., albowiem powódka uległa jedynie co do nieznaczej części swojego żądania. Na koszty poniesione przez powódkę złożyła się opłata od pozwu 2481 zł, opłata za czynności adwokackie 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Zarządzenie:

(...)